

Wrocław, dnia 15 października 2023 r.

Dr hab. Dominika Cendrowicz
Zakład Ustroju Administracji Publicznej
Instytut Nauk Administracyjnych
Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii
Uniwersytet Wrocławski

Recenzja rozprawy doktorskiej
mgra Michała Rzepki
pt. „Publiczne służby zatrudnienia – struktura i zadania
z zakresu polityki rynku pracy w ramach administracji świadczącej”
przygotowanej pod kierunkiem naukowym
prof. dra hab. Czesława Martysza

W wykonaniu uchwały nr 77/2023 Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach z dnia 27 czerwca 2023 r., powołującej mnie na recenzenta w przewodzie doktorskim Pana mgra Michała Rzepki, przedkładam recenzję rozprawy doktorskiej pt. „Publiczne służby zatrudnienia – struktura i zadania z zakresu polityki rynku pracy w ramach administracji świadczącej”, z jednoznacznie pozytywną konkluzją i z wnioskiem o podjęcie dalszych czynności w przewodzie doktorskim.

W uzasadnienia sformułowanej powyżej oceny przedstawiam szczegółowe uwagi do recenzowanej rozprawy.

I. Uwagi ogólne

Wybór tematyki pracy doktorskiej należy ocenić pozytywnie. Nie ulega wątpliwości, że publiczne służby zatrudnienia są ważnym elementem instytucji rynku pracy w Polsce, a realizowane przez nie zadania wpisują się w kontekst funkcji świadczącej administracji. Bezrobocie jest poważnym problemem społecznym, który powoduje poczucie wykluczenia wśród osób

bezrobotnych i prowadzi do ubóstwa, a w skrajnych przypadkach także do powstawania patologii społecznych. Wykonywanie przez administrację publiczną zadań na rzecz osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, jaką niewątpliwie jest bezrobocie, jest niezwykle ważne, bowiem nigdy nie jesteśmy w stanie przewidzieć, z jakimi problemami przyjdzie nam się zmierzyć w życiu, a zwłaszcza, czy nie staniemy w obliczu trudności, wobec których będziemy zmuszeni zwrócić się o udzielenie pomocy ze strony administracji publicznej. Dlatego uzasadnione jest zajęcie się tym zagadnieniem naukowym, a dokładniej ważne jest udzielenie odpowiedzi na pytanie o zakres zadań administracji publicznej w ramach polityki rynku pracy oraz w jaki sposób zadania i kompetencje odnoszące się do tej sfery działalności administracji zostały rozdzielone pomiędzy jej poszczególne podmioty. Równie ważna jest przyjęta w tytule pracy perspektywa administracji świadczącej. Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że temat rozprawy został sformułowany prawidłowo i dotyczy ważnego problemu społecznego. Potwierdza także rozległość i złożoność związanych z nim zagadnień.

Na potrzeby pracy zostały sformułowane dwa główne cele badawcze, którymi są: 1) analiza prawna publicznych służb zatrudnienia (s. 10) oraz 2) ustalenie, w jakim stopniu funkcja świadcząca administracji publicznej jest tożsama z działalnością wszystkich członków publicznych służb zatrudnienia w obrębie rynku pracy i jakie są jej ewentualne ograniczenia (s. 11). Sposób, w jaki Doktorant określił cele pracy należy uznać za prawidłowy. Ponadto trafnie sformułowane zostały hipotezy, których weryfikacja została przyjęta jako zamierzenie prowadzonych badań. Są one następujące: 1) „publiczne służby zatrudnienia w trakcie ewolucji ustrojowej skutecznie przeszły z układu scentralizowanego do zdecentralizowanego (m.in. pod kątem samodzielności, obsady stanowisk, zakresu odpowiedzialności niezależnego od pozostałych podmiotów), choć istnieją w tym zakresie pewne ograniczenia. Niemniej jednak przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jako jedynej posługującej się pojęciem publicznych służb zatrudnienia) nie są wystarczające dla pełnego określenia ich statusu prawnego (w tym dla wyznaczenia ram instytucjonalno-prawnych powiązań)” (s. 10); 2) „podział zadań wewnątrz podmiotów (instytucji wchodzących w skład PSZ skorelowany został z układem zdecentralizowanym i odpowiada rzeczywistym rolom tych podmiotów, wynikającym z ich pozycji ustrojowej oraz zbliżenia do obywateli” (s. 10); 3) „publiczne służby zatrudnienia są najistotniejszym ogniwem instytucjonalnym w realizowaniu polityki rynku pracy wśród wszystkich instytucji rynku pracy” (s. 11); 4) „katalog form pomocy oraz beneficjentów mogących z nich korzystać stanowią realizację polityki rynku pracy i umożliwiają walkę z bezrobociem i łagodzenie jej skutków” (s. 11); 5) „konstrukcje normatywne działalności publicznych służb zatrudnienia (...) odpowiadają konceptowi administracji świadczącej, lecz

dostępność świadczeń, mimo szerokiego spektrum zastosowania, ma charakter znacznie ograniczony” (s. 11).

Pan mgr Michał Rzepka właściwie dobrał i zinterpretował metody badawcze (metoda formalno-dogmatyczna, metoda historyczno-prawna, metoda prawno-porównawcza i systemowa). Na podkreślenie zasługuje, że dzięki wykorzystaniu metody formalno-dogmatycznej została starannie dokonana analiza właściwych rozwiązań normatywnych oraz orzecznictwa. Dzięki zastosowaniu prawidłowej metodologii przeprowadzona w pracy analiza jest staranna i obejmuje płaszczyzny istotne z punktu widzenia tematu rozprawy.

Struktura dysertacji jest poprawna i w pełni odzwierciedla cele badawcze. Licząca 435 stron rozprawa podzielona jest na sześć rozdziałów, których układ jest przejrzysty i przemyślany, co w mojej ocenie umożliwia czytelnikowi płynne i stosunkowo łatwe zapoznanie się z danym zagadnieniem, przy zachowaniu właściwego toku wyводу (Rozdział 1. *Geneza i ewolucja publicznych służb zatrudnienia*, Rozdział 2. *Publiczne służby zatrudnienia jako administracja świadcząca usługi w zakresie polityki rynku pracy*, Rozdział 3. *Publiczne służby zatrudnienia w strukturze administracji publicznej*, Rozdział 4. *Podmiotowy zakres działalności publicznych służb zatrudnienia*, Rozdział 5. *Zadania publicznych służb zatrudnienia w obszarze promocji zatrudnienia, aktywizacji zawodowej i łagodzenia skutków bezrobocia*, Rozdział 6. *Postulaty de lege ferenda*). Jej walorem są sformułowane na końcu wnioski *de lege lata* i *de lege ferenda*, co czyni jej ustalenia przydatnymi do stosowania i stanowienia prawa w obszarze objętym przedmiotem jej badań.

Praca została napisana przy wykorzystaniu imponującej i prawidłowo dobranej do tematu literatury przedmiotu (289 publikacji naukowych i 27 źródeł internetowych). Doktorant wykorzystał również w szerokim zakresie materiał normatywny (220 aktów normatywnych) oraz orzecznictwo (258 orzeczeń). Świadczy to o Jego erudycji oraz dużej umiejętności pracy z tekstem źródłowym i literaturą przedmiotu.

Redakcja rozprawy nie budzi zasadniczych zastrzeżeń, a zauważone błędy to głównie błędy literowe. Na podkreślenie zasługuje, że w pracy zastosowano 888 prawidłowo skonstruowanych przypisów. Ma to istotne znaczenie, gdyż w ten sposób Autor uwiarygodnia swoje wywody, wskazując źródło wypowiedzi cytowanych poglądów doktryny, wykorzystanych źródeł prawa, orzeczeń i dokumentów urzędowych. Zaletą rozprawy jest komunikatywny i przyjazny dla czytelnika język pracy.

II. Szczegółowe uwagi merytoryczne

Rozdział pierwszy został poświęcony problematyce genezy i ewolucji publicznych służb zatrudnienia. Autor zasadnie wyodrębnił w nim i przedstawił procesy kształtowania się struktury i zadań wskazanych służb w Polsce w trzech okresach czasowych: 1) w dwudziestolecu międzywojennym, 2) w latach 1945-1989 oraz 3) po 1989 roku. Interesująca jest tutaj analiza rozwiązań prawnych dotyczących publicznych służb zatrudnienia w okresie II Rzeczypospolitej, a także ich zestawienie z rozwiązaniami przyjętymi w kraju po 1945 r., gdyż przemiany ustrojowe, jakie dokonały się w tym czasie, zasadniczo wpłynęły na kształt przyjętych regulacji prawnych (m.in. centralizacja, likwidacja społecznego i prywatnego pośrednictwa pracy, ukierunkowanie polityki zatrudnienia na pełne zatrudnienie). Odnosząc się do omawianych kwestii, mgr Michał Rzepka zaakcentował interesujący problem podstawy prawnej organizacji podmiotów realizujących wówczas zadania z zakresu polityki rynku pracy. Fakt, że została ona unormowana m.in. Instrukcją Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie tymczasowego podziału funkcji w samodzielnych wydziałach i referatach zatrudnienia prezydiów rad narodowych, wskazuje, że regulowało ją nie tylko prawo powszechnie obowiązujące, lecz również prawo powielaczowe (s. 46). W tej części rozważań Doktorant wskazał na kształt polityki zatrudnienia w Polsce Ludowej, podkreślając, że w okresie PRL negowano możliwość wystąpienia bezrobocia oraz że istniał wówczas obowiązek pracy. Jak słusznie zauważył istniała jednak możliwość wsparcia osób nieświadczących pracy ze środków Funduszu Aktywizacji Zawodowej (s. 53). Rozważania dotyczące publicznych służb zatrudnienia w okresie III RP są interesujące, ponieważ Doktorant nie ograniczył się jedynie do opisu rozwiązań prawnych przyjętych przez ustawodawcę w poszczególnych okresach reformowania państwa po 1989 r., ale wyodrębnił i zidentyfikował trudności, z jakimi służby te borykały się po tej dacie, począwszy od pojawienia się w kraju bezrobocia na niespotykaną dotąd skalę w początkowym okresie transformacji, poprzez współczesne problemy, wśród których warto wspomnieć epidemię COVID-19 czy otwarcie krajowego rynku pracy dla cudzoziemców. Na podkreślenie zasługuje, że rozdział pierwszy zawiera liczne wnioski, z których wiele jest własnymi przemyśleniami Autora, jak np. stwierdzenie, że ówczesne zmiany legislacyjne były zbyt pochopne i nie uwzględniały strategicznej wizji polityki rynku pracy (s. 76). Ponadto rozdział ten stanowi udaną próbę zastosowania w pracy metody historycznoprawnej.

Rozdział drugi odnosi się do zagadnienia publicznych służb zatrudnienia w świetle koncepcji administracji świadczącej. Za słuszne należy tutaj uznać stanowisko mgra Michała Rzepki, zgodnie z którym do tej pory administracja świadcząca nie została zdefiniowana przez

ustawodawcę, co powoduje konieczność wyjaśnienia tego pojęcia na podstawie dorobku doktryny (s. 78). Równocześnie Doktorant podjął w tej części pracy udaną próbę ustalenia zakresu znaczeniowego pojęcia administracji świadczącej, a co za tym idzie jej przedmiotu. W tym celu dokonał analizy poglądów przedstawicieli nauk administracyjnych, a w szczególności T. Kutę, E. Ochendowskiego, I. Lipowicz, B. Dolnickiego, I. Sierpowskiej (s. 79 i n.). Nie poprzestał jednak na prezentacji stanowiska cytowanych autorów, gdyż sformułował własne wnioski, prowadzące go do istotnych konkluzji na temat omawianej sfery działalności administracji publicznej. Podzielić należy wyrażony w tej części pracy pogląd, zgodnie z którym podstawowymi celami działalności administracji świadczącej są człowiek i jego potrzeby (s. 78). Pewien niedosyt budzi jednak brak szerszych rozważań na temat rozumienia administracji świadczącej we współczesnej nauce prawa administracyjnego i zmian, jakie w niej zachodzą pod wpływem przemian cywilizacyjnych. Koncepcja administracji świadczącej przeszła bowiem długą ewolucję od chwili, w której została zaprezentowana przez E. Forsthoffa, jednak na trwałe wpisała się ona w aparaturę pojęciową nauki prawa administracyjnego. Na przestrzeni lat można zaobserwować nowe kierunki i tendencje jej rozwoju, związane, chociażby z ewolucją zakresu jej zadań czy sposobów ich realizacji. Bardzo dobrze się stało, że w tej części pracy Autor zwrócił uwagę na zagadnienie umowy jako prawnej formy działania administracji świadczącej (s. 87 i n.). W tym miejscu warto więc zadać pytanie o zakres stosowania przez administrację publiczną umów w sferze realizacji zadań z zakresu polityki rynku pracy.

W rozdziale drugim mgr Michał Rzepka słusznie wyeksponował znaczenie koncepcji administracji świadczącej na przykładzie publicznych służb zatrudnienia (s. 92 i n.). Ważnym aspektem tej części pracy jest pogłębiona analiza wpływu zasady decentralizacji na funkcjonowanie publicznych służb zatrudnienia, która pojawiła się w Polsce po 1989 r. i powinna pozostać jednym z najważniejszych kierunków reform administracyjnych. Za istotne należy również uznać spostrzeżenia Doktoranta, zgodnie z którymi „W funkcjonowaniu publicznych służb zatrudnienia na płaszczyźnie polityki rynku pracy jako podmiotów „administracji świadczącej” wyraźnie widoczna jest reguła decentralizacji” (s. 98). Niemniej jednak w tej sferze działalności administracji publicznej widoczna jest też aktywność administracji rządowej, przy czym większe znaczenie mają tu zadania związane z ustalaniem pewnych standardów i nadzorem, a nie świadczeniem konkretnych usług, które są również w pewnym zakresie realizowane w pionie rządowym (s. 98). Przyjęte rozwiązanie jest zgodne z założeniem, że to samorząd terytorialny jest podstawowym podmiotem administracji świadczącej. Jest tak dlatego, że pozostaje on najbliżej społeczności zamieszkującej jego terytorium i jej potrzeb związanych z przeciwdziałaniem bezrobociu, łagodzeniem i zwalczaniem jego skutków. To właśnie w samorządzie

terytorialnym najpełniej realizuje się zasada pomocniczości, która w administracji świadczącej przejawia się nie tylko w „odpowiednim” usytuowaniu jej zadań w jej strukturze organizacyjnej, ale także w możliwości ich realizacji w warunkach współpracy z podmiotami niepublicznymi (s. 98 i n.).

Trzeci rozdział pracy szeroko omawia zagadnienie publicznych służb zatrudnienia w strukturze administracji publicznej. Doktorant zwraca uwagę, że publiczne służby zatrudnienia zostały wymienione przez ustawodawcę jako pierwsze w katalogu instytucji rynku pracy, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ponieważ odgrywają kluczową rolę w realizacji określonych tą ustawą zadań. Jego zdaniem nie jest to jednak wyczerpująca teza, lecz wymagająca doprecyzowania, co wynika z charakteru zadań, jakie zostały nałożone na te służby. Inne instytucje rynku pracy, takie jak Ochotnicze Hufce Pracy, czy ewentualnie instytucje szkoleniowe, nie mają tak szerokiego spektrum działania (s. 100). Istotny jest wniosek, zgodnie z którym cechą publicznych służb zatrudnienia jest rządowo-samorządowy model publicznej administracji pracy, realizujący zadania państwa w ramach lokalnych rynków pracy (s. 101). W kwestii organizacji publicznych służb zatrudnienia Doktorant dokonuje ich analizy z uwzględnieniem podziału na podmioty administracji rządowej realizujące zadania na rzecz polityki rynku pracy oraz podmioty samorządowe funkcjonujące w strukturze publicznych służb zatrudnienia. W rozdziale trzecim omówiono również specyfikę funkcjonowania powiatowych urzędów pracy, ich charakter prawny oraz zadania (s. 131 i n.).

Bardzo dobrze, że w rozdziale trzecim znalazły się również rozważania na temat kadr publicznych służb zatrudnienia. Jakość tych kadr ma zdaniem mgra Michała Rzepki duże znaczenie, ponieważ zatrudniani w jej urzędach ludzie powinni stanowić zespół profesjonalistów, a zarazem praktyków, co wynika ze specyfiki zadań realizowanych przez publiczne służby zatrudnienia. Dzięki tym rozważaniom Autor trafnie wykazał, że gwarancją prawidłowej realizacji zadań przez pracowników publicznych służb zatrudnienia jest objęcie ich specjalnym statusem pracowniczym (s. 158). W obecnych uwarunkowaniach prawnych odnoszą się do niego przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych oraz ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Doktorant zwraca przy tym uwagę na problematykę trybu nawiązywania stosunku pracy z osobami zajmującymi wyższe stanowiska w służbie cywilnej.

Pozytywnie należy również ocenić fakt, że w rozdziale trzecim Autor dokonał szczegółowej analizy relacji wewnątrz publicznych służb zatrudnienia w obszarach zwierzchnictwa i współpracy (s. 152), nadzoru (s. 153-154) oraz postępowania administracyjnego (s. 154),

które przedstawił w formie samodzielnie opracowanych schematów. W mojej ocenie schematy te są przejrzyste, czytelne, poprawnie opracowane i zinterpretowane.

Z kolei rozdział czwarty poświęcony został problematyce podmiotowego zakresu działalności publicznych służb zatrudnienia. Doktorant rozpoczął rozważania od konstatacji odnoszącej się do beneficjentów polityki rynku pracy wykonywanej przez publiczne służby zatrudnienia. Słuszny jest przy tym wniosek, że zakres podmiotowy działalności wskazanych służb powinien być rozważany z perspektywy dwóch łączących się ze sobą kontekstów, tj. narodowościowego oraz wynikającego z wymogu posiadania jednego ze statusów przewidzianych ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który powoduje, że dana osoba staje się uprawniona do bycia adresatem jej poszczególnych unormowań (s. 161). Za szczególnie ciekawe należy uznać spostrzeżenia dotyczące statusu cudzoziemców jako beneficjentów działalności publicznych służb zatrudnienia. Mgr Michał Rzepka, analizując poszczególne grupy cudzoziemców ze względu na ich status prawny (np. obywatele UE, EOG lub państw niebędących ich stronami, którzy mogą korzystać ze swobody przepływu pracowników na podstawie umów zawartych przez te państwa z UE, uchodźcy, cudzoziemcy posiadający zgodę na pobyt tolerowany, cudzoziemcy korzystający z ochrony uzupełniającej; s. 161-166), wyeksponował zagadnienie zakresu uprawnień, jakie mogą przysługiwać określonym kategoriom cudzoziemców w Polsce w ramach polityki rynku pracy. Problematyka ta jest bez wątpienia interesująca i wpisuje się w kontekst rozważań poświęconych administracyjnoprawnym uprawnieniom cudzoziemców do usług rynku pracy oraz świadczeń pieniężnych z tytułu bezrobocia. Tym samym ta część pracy porusza ciekawą i aktualną kwestię, stąd warto zadać pytanie, w jakim zakresie i na podstawie jakich przepisów prawnych publiczne służby zatrudnienia udzielają wsparcia obywatelom Ukrainy, którzy znaleźli się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wyniku wybuchu wojny na terytorium tego kraju.

W rozdziale czwartym mgr Michał Rzepka dokonał również syntetycznej analizy podmiotowego zakresu działania publicznych służb zatrudnienia w kontekście statusu beneficjentów oferowanej przez nie pomocy oraz omówił zawile aspekty związane z prawnym rozróżnieniem statusu osoby bezrobotnej i statusu osoby poszukującej pracy (s. 166 i n.). W tej części rozważań Autor trafnie wykazał, że oceniając zdolność do podjęcia zatrudnienia w kontekście elementów składających się na nabycie statusu bezrobotnego, należy analizować ją jako zdolność w znaczeniu prawnym oraz zwrócił uwagę, że drugi jej wymiar odpowiada czynnikom biologicznym człowieka, tj. stanowi zdrowia (s. 168). Ciekawe są tutaj również rozważania poświęcone elementom definicji legalnej bezrobotnego, na które składają się gotowość do podjęcia zatrudnienia oraz element obiektywny oznaczający brak przeszkód po stronie osoby, która

chce zarejestrować się jako bezrobotna (s. 170). Doktorant z sukcesem dokonał także analizy pozostałych przesłanek składających się na ustawową definicję bezrobotnego. W tym celu w pracy zwrócona została uwaga na znaczenie negatywnych przesłanek tej definicji (s. 171 i n.) oraz omówiona została problematyka przyznania i utraty statusu osoby bezrobotnej (s. 180 i n.).

Ciekawe są rozważania na temat statusu osoby poszukującej pracy i wynikający z nich wnioski, zgodnie z którym mniejsza liczba przesłanek do spełnienia w porównaniu z uzyskaniem statusu bezrobotnego wskazuje jednoznacznie na odformalizowany status osoby poszukującej pracy (s. 196). Na szczególną uwagę zasługują też uwagi wskazujące na przejawy tego odformalizowania, które widoczne są np. podczas rejestracji w powiatowym urzędzie pracy (s. 197). Według mgr Michała Rzepki ma to niebagatelne znaczenie, stąd w świetle swoich analiz stawia pytanie o zasadność wyróżniania statusu osoby poszukującej pracy. Jego zdaniem odpowiedź na to pytanie nie jest twierdząca. Pomijając aspekt uwarunkowań historycznych, należy wskazać, że możliwość uzyskania tego statusu poszerza krąg beneficjentów wsparcia oferowanego przez publiczne służby zatrudnienia. To z kolei pozytywnie wpływa na kształtowanie polityki rynku pracy, gdyż szerszy zakres dostępu do ustawowych form wsparcia pozwala zainteresowanym reagować na swoją sytuację zawodową i podejmować działania prewencyjne lub interwencyjne (s. 198).

Niekwestionowaną wartość dodaną rozdziału czwartego stanowią również ustalenia dotyczące prawnych form działania administracji publicznej w kontekście procedury przyznawania statusu osoby poszukującej pracy (s. 198-199) oraz analiza zróżnicowania sytuacji prawnej i faktycznej osób bezrobotnych oraz poszukujących pracy ze względu na ich specyficzną sytuację na rynku pracy (s. 203).

W rozdziale piątym Pan mgr Michał Rzepka w sposób kompleksowy przedstawił problematykę zakresu zadań publicznych służb zatrudnienia w obszarze promocji zatrudnienia, aktywizacji zawodowej i łagodzenia skutków bezrobocia. Warto w tym miejscu aprobować, że Doktorant dokonał podziału tych zadań według kryterium realizujących je podmiotów administracji publicznej, a mianowicie wyodrębnił i omówił zadania ministra właściwego ds. pracy (s. 208-216), zadania wojewody (s. 217-234), a następnie zadania jednostek samorządu terytorialnego, przy czym w najszerszym zakresie omówione zostały zadania z zakresu polityki rynku pracy na stopniu lokalnym, jakie są realizowane przez starostę i powiatowy urząd pracy (s. 256-377). Dla uzyskania prawidłowego obrazu zakresu i istoty tych zadań dokonał ich dalszej dywersyfikacji w zależności od podmiotu administracji publicznej, któremu zostały one powierzone do realizacji. Doktorant poddał szczegółowej analizie konkretne zadania administracji publicznej w zakresie polityki rynku pracy, co skutkowało sformułowaniem

określonych postulatów pod adresem ustawodawcy w zakresie istniejącego stanu prawnego (s. 380 i n.).

Niezwykle ciekawe są rozważania zawarte w rozdziale szóstym pracy, który zawiera liczne postulaty *de lege ferenda* w obszarze struktury publicznych służb zatrudnienia oraz w obszarze zadań publicznych służb zatrudnienia. Szczegółowa i obszerna analiza tematu pracy pozwoliła na dostrzeżenie wielu niekonsekwencji i luk prawnych (np. uwagi zawarte na s. 391, zgodnie z którymi „W art. 33 ust. 4 pkt 2 ustawy o promocji prawodawca wskazał jako jedną z przesłanek pozbawienia statusu osoby bezrobotnej m.in. pożyczkę z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Jednakże instrument ten nie jest już jednak przyznawany, stąd postulować należy także uaktualnienie tego przepisu”). Jest to niezwykle wartościowy fragment pracy, który potwierdza twórczy wkład mgr Michała Rzepki w rozwój dyscypliny.

Rozprawę zamykają wnioski końcowe, w których Autor ujął odpowiedzi na sformułowane we wstępie problemy i pytania badawcze. Płynące z nich konkluzje pozwalają na stwierdzenie, że publiczne służby zatrudnienia stanowią zdecentralizowaną postać administracji publicznej, która w praktyce realizuje jej funkcję świadczącą. Nie bez znaczenia jest, że funkcja ta pozostaje istotna z perspektywy beneficjentów zadań z zakresu polityki rynku pracy, którzy często znajdują się w trudnej sytuacji materialnej spowodowanej brakiem środków do życia na skutek pozostawania bez pracy. Płynące z przeprowadzonych rozważań postulaty wskazują na istniejące nieścisłości lub braki legislacyjne. Równocześnie jednak jak trafnie zauważa Doktorant pokazują one możliwe kierunki zmian legislacyjnych. Niemniej jednak nie zmieniają one faktu, że publiczne służby zatrudnienia były, są i będą potrzebne, ponieważ wykonują istotne i doniosłe ze społecznego punktu widzenia zadania w ramach funkcji świadczącej administracji.

III. Konkluzja

Niewątpliwie mgr Michał Rzepka sprostał zadaniu postawionemu przez temat pracy, dzięki czemu osiągnął zamierzone cele naukowe, w tym sformułował liczne i posiadające dobrą podbudowę merytoryczną wnioski *de lege ferenda*. Doktorant podjął się opracowania interesującego problemu naukowego o wymiarze teoretycznym, praktycznym i dogmatycznym. Autor dokonał prawidłowej wykładni norm prawnych i w szerokim zakresie wykorzystał poglądy doktryny i orzecznictwa. Rozprawa doktorska stanowi oryginalne rozwiązanie ważnego

problemu naukowego, a jej nowatorstwo polega na udanej próbie dogłębnego sformułowania stanowiska w zakresie struktury i zadań publicznych służb zatrudnienia w obszarze polityki rynku pracy w ramach koncepcji administracji świadczącej.

W konkluzji stwierdzam, że przedłożona do zrecenzowania praca doktorska mgra Michała Rzepki spełnia wymagania określone w 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Wnioskuje zatem o podjęcie dalszych czynności w przewodzie doktorskim.

Handwritten signature in blue ink, reading "Dominika Cendrowicz".

Dr hab. Dominika Cendrowicz